YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

8 päivänä toukokuuta 2008 *

Yhdistetyissä asioissa C-5/06 ja C-23/06–C-36/06,

joissa on kyse EY 234 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyynnöistä, joista yhden (C-5/06) on esittänyt Finanzgericht Düsseldorf (Saksa) 2.1.2006 päivätyllä päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.1.2006, ja muut (C-23/06–C-36/06) on esittänyt tribunal de grande instance de Nanterre (Ranska) 5.1.2006 päivätyillä päätöksillä, jotka ovat saapuneet yhteisöjen tuomioistuimeen 20.1.2006, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

Zuckerfabrik Jülich AG, aiemmin Jülich AG (C-5/06)

vastaan

Hauptzollamt Aachen

ja

Saint Louis Sucre SNC (C-23/06),

Société des Sucreries du Marquenterre SA (C-24/06),

SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA) (C-25/06),

* Oikeudenkäyntikielet: saksa ja ranska.

SA Lesaffre Frères (C-26/06),

Tereos, joka on tullut Sucreries, Distilleries des Hauts de Francen sijaan (C-27/06),

SA Sucreries & Distilleries de Souppes – Ouvré fils (C-28/06),

SA Sucreries de Toury et Usines Annexes (C-29/06),

Tereos (C-30/06),

Tereos, joka on tullut SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF:n sijaan (C-31/06),

Cristal Union (C-32/06),

Sucrerie Bourdon (C-33/06),

SA Sucrerie de Bourgogne (C-34/06),

SAS Vermendoise Industries (C-35/06) ja

SA Sucreries et Raffineries d'Erstein (C-36/06)

vastaan

Directeur général des douanes et droits indirects ja

Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit L. Bay Larsen (esittelevä tuomari), K. Schiemann, J. Makarczyk ja C. Toader,

julkisasiamies: E. Sharpston,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 15.3.2007 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Zuckerfabrik Jülich AG (aiemmin Jülich AG), edustajanaan Rechtsanwalt H.-J. Prieß,

– Saint Louis Sucre SNC, edustajanaan avocat S. Le Roy,

– société des Sucreries du Marquenterre SA, SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA), SA Lesaffre Frères, Tereos, joka on tullut Sucreries, Distilleries des Hauts de Francen sijaan, SA Sucreries & Distilleries de Souppes – Ouvré fils, SA Sucreries de Toury et Usines Annexes, Tereos, Tereos, joka on tullut SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF:n sijaan, Cristal Union, Sucrerie Bourdon, SA Sucrerie de Bourgogne, SAS Vermendoise Industries ja SA Sucreries et Raffineries d'Erstein, edustajanaan avocat N. Coutrelis,

– Saksan hallitus, asiamiehinään M. Lumma ja U. Forsthoff, avustajanaan Rechtsanwalt L. Harings,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues, A. Colomb ja A.-L. During,

– Kreikan hallitus, asiamiehinään V. Kontolaimos, E. Svolopoulou ja S. Charitaki,

– Italian hallitus, asiamiehenään I. M. Braguglia, avustajanaan avvocato dello Stato G. Aiello,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M. Nolin, F. Erlbacher ja C. Cattabriga,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.6.2007 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 19.6.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/2001 (EYVL L 178, s. 1) 15 artiklan tulkintaa sekä kiintiöjärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä sokerialalla 20.2.2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 314/2002 (EYVL L 50, s. 40), sellaisena kuin se on muutettuna 27.6.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1140/2003 (EUVL L 160, s. 33), 6 artiklan 4 kohdan ja sokerialan tuotantomaksumäärien ja lisämaksukertoimen vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2001/2002 15.10.2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1837/2002 (EYVL L 278, s. 13), tuotantomaksumäärien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2002/2003 sokerialalle 7.10.2003 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1762/2003 (EUVL L 254, s. 4) sekä sokerialan tuotantomaksumäärien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2003/2004 14.10.2004 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1775/2004 (EUVL L 316, s. 64) pätevyyttä.

2 Nämä pyynnöt on esitetty asioissa, joista ensimmäisessä asianosaisina ovat Zuckerfabrik Jülich AG -niminen yritys (jäljempänä Jülich), joka on sokerintuottaja, ja Hauptzollamt Aachen (Saksa) ja jossa on kyse sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn rahoittamiseksi markkinointivuodelta 2003/2004 edellytetystä tuotantomaksumäärästä, ja muissa kantajina ovat Saint Louis Sucre SNC (jäljempänä Saint Louis Sucre) sekä eräät muut sokerin tuottajat eli société des Sucreries du Marquenterre SA, SA des Sucreries de Fontaine Le Dun, Bolbec, Auffray (SAFBA) -niminen yhtiö, SA Lesaffre Frères -niminen yhtiö, Tereos-niminen yhtiö, joka on tullut Sucreries, Distilleries des Hauts de Francen sijaan, SA Sucreries & Distilleries de Souppes – Ouvré fils -niminen yhtiö, SA Sucrerie de Toury et Usines Annexes -niminen yhtiö, Tereos-niminen yhtiö, Tereos-niminen yhtiö, joka on tullut SAS Sucrerie du Littoral Groupe SDHF:n sijaan, Cristal Union -niminen yhtiö, Sucrerie Bourdon -niminen

yhtiö, SA Sucrerie de Bourgogne -niminen yhtiö, SAS Vermendoise Industries -niminen yhtiö sekä SA Sucreries et Raffineries d'Erstein -niminen yhtiö (jäljempänä yhteisesti Sucreries du Marquenterre ym.) ja vastaajina ovat directeur général des douanes et droits indirects ja receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers (Ranska) ja joissa on kyse sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn rahoittamiseksi markkinointivuosilta 2001/2002, 2002/2003 ja 2003/2004 maksetuista maksumääristä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Asetuksen N:o 1260/2001 johdanto-osan yhdeksännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Syyt, joiden vuoksi yhteisö on tähän saakka ylläpitänyt sokeri-, isoglukoosi- ja inuliinisiirappialalla tuotantokiintiöjärjestelmää, ovat edelleen perusteltuja. Järjestelmää on kuitenkin muutettu tuotannon viimeaikaisen kehityksen huomioon ottamiseksi ja tarvittavien välineiden antamiseksi yhteisölle, jotta varmistettaisiin oikeudenmukaisesti ja tehokkaasti se, että tuottajat itse vastaavat kokonaisuudessaan yhteisön tuotannon ja sen kulutuksen välisestä suhteesta johtuvien ylijäämien myyntikustannuksista. Muutoksia on tehty myös – – Uruguayn kierroksen monenvälisten kaupallisten neuvottelujen tuloksena syntyneistä sopimuksista, jäljempänä 'GATT-sopimukset', johtuvien velvoitteiden noudattamiseksi."

4 Asetuksen N:o 1260/2001 johdanto-osan 11–15 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

"(11) Sokerialan yhteinen markkinajärjestely perustuu toisaalta periaatteeseen, jonka mukaan tuottajilla on kunakin markkinointivuonna täysi taloudellinen

vastuu kiintiöt ylittävien yhteisön tuotantoylijäämien kaupaksi saattamisesta aiheutuvista tappioista suhteessa sisäiseen kulutukseen, ja toisaalta kullekin yritykselle myönnettyjen tuotantokiintiöiden mukaisesti eriytettyjen hinta- ja myyntitakuiden järjestelmään. Sokerialalla tuotantokiintiöt myönnetään yritykselle määritetyn viiteajanjakson aikana todellisen tuotannon periaatteen perusteella.

(12) Koska vientituen alentamista koskevat sitoumukset ajoittuvat siirtymäkaudelle, olisi vahvistettava nykyiset sokerin ja isoglukoosin perusmäärät sekä inuliinisiirappikiintiöt ja otettava huomioon samalla, että tilanteeseen liittyviä takuita voidaan tarvittaessa mukauttaa siten, että [GATT-sopimusten yhteydessä tehtyyn maataloussopimukseen, jäljempänä sopimus, perustuvia] sopimusvelvoitteita pystytään noudattamaan ottaen huomioon alan tilanteen perustekijät yhteisössä. Alan itserahoitusjärjestelmää ja tuotanto[kiintiö] järjestelmää on suotavaa jatkaa.

(13) Edelleen taataan taloudellisen vastuun periaate tuottajien osuudesta muodostuvasta, perustuotannosta perittävästä maksusta, jota sovelletaan kaikkeen A- ja B-sokerin tuotantoon mutta joka rajoitetaan kahteen prosenttiin valkoisen sokerin interventiohinnasta, ja B-maksusta, jota peritään B-sokerin tuotannosta mutta joka voi olla enintään 37,5 prosenttia viimeksi mainitusta hinnasta. Isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuottajat maksavat tietyin edellytyksin osuuden näistä maksuista. Alan itserahoitustavoitetta ei voida saavuttaa mainituissa olosuhteissa näitä prosenttirajoja käyttäen markkinointivuosittain. Tämän vuoksi olisi säädettävä lisämaksun perimisestä.

(14) Kunkin yrityksen lisämaksu on vahvistettava erityisesti samanarvoisen kohtelun varmistamiseksi ottaen huomioon sen osuus kyseisen

markkinointivuoden tuotantomaksuista saatavista tuloista. Tätä varten on syytä määrittää koko yhteisössä sovellettava kerroin, joka edustaa samana markkinointivuonna toisaalta todetun kokonaistappion ja toisaalta kyseisistä tuotantomaksuista saatavien kokonaistulojen välistä suhdetta. Lisäksi olisi säädettävä edellytykset, jotka koskevat sokerijuurikkaan ja -ruo'on myyjien osallistumista kyseisen markkinointivuoden kattamatta jääneen tappion poistamiseen.

(15) Kullekin sokerialan yritykselle myönnettävät tuotantokiintiöt voivat johtaa määrätyn markkinointivuoden osalta vientimäärään, joka kulutus, tuotanto, tuonti, varastot ja siirrot sekä itserahoitusjärjestelmän vastuulle ennakoitu keskimääräinen tappio huomioon ottaen on suurempi kuin sopimuksessa vahvistettu vientimäärä. Tämän vuoksi olisi säädettävä kiintiöstä aiheutuvien takuiden mukauttamisesta kunkin markkinointivuoden osalta yhteisön antamien sitoumusten noudattamiseksi."

5 Asetuksen N:o 1260/2001 11 artiklan 1 kohdassa säädetään siis, että jäsenvaltioiden on myönnettävä A- ja B-kiintiö jokaiselle alueelleen sijoittautuneelle sokerin-, isoglukoosin- ja inuliinisiirapintuotantoyritykselle, jolla on markkinointivuonna 2000/2001 ollut A- ja B-kiintiö.

6 Kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaan kiintiöt myönnetään siten, että kullekin tuotantoalueelle vahvistetut A- ja B-perusmäärät otetaan huomioon.

7 Muun muassa mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdasta, 10 artiklan 3–5 kohdasta, 13 artiklan 1 kohdasta ja 27 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että sokerin A- ja B-kiintiöt ovat taattuja määriä, jotka voidaan joko saattaa kaupaksi yhteisön markkinoilla tai mahdollisesti toimittaa interventioon tai viedä maasta vientituen turvin.

8 Asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 3 ja 4 kohdasta luettuna yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 11 ja 13 perustelukappaleen kanssa ilmenee, että tappiot, joita aiheutuu sisäisen kulutuksen ylittävien, kiintiöiden puitteissa syntyvien yhteisön tuotantoylijäämien kaupaksi saattamisesta, ovat peruste tuotannosta perittävälle maksulle, joka on perittävä juuri sokerinvalmistajilta.

9 Mainitussa 15 artiklassa säädetään kyseisten maksujen laskemisesta seuraavaa:

”1. Ennen kunkin markkinointivuoden päättymistä todetaan

a) A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin sekä A- ja B-inuliinisiirapin ennakoitava määrä, joka on tuotettu kuluvan markkinointivuoden lukuun;

b) sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin ennakoitava määrä, joka on myyty yhteisön sisäiseen kulutukseen kuluvana markkinointivuonna;

c) vietävä ylijäämä, joka saadaan vähentämällä b alakohdassa tarkoitettu määrä a alakohdassa tarkoitetusta määrästä;

d) ennakoitu keskimääräinen tappio tai ennakoidut keskimääräiset tulot sokeritonnilta kuluvana markkinointivuonna toteutettavien vientisitoumusten osalta.

Keskimääräinen tappio tai keskimääräiset tulot vastaavat tukien kokonaismäärän ja maksujen kokonaismäärän erotuksen suhdetta kyseisten vientisitoumusten kokonaistonnimäärään;

e) ennakoitu kokonaistappio tai ennakoidut kokonaistulot kertomalla c alakohdassa tarkoitettu ylijäämä d alakohdassa tarkoitetulla keskimääräisellä tappiolla tai keskimääräisillä tuloilla.

2. Rajoittamatta 10 artiklan 3–6 kohdan soveltamista ennen markkinointivuoden 2005/2006 päättymistä todetaan kumulatiivisesti markkinointivuosien 2001/2002–2005/2006 osalta

a) vietävä ylijäämä, joka vahvistetaan toisaalta A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin ja A- ja B-inuliinisiirapin lopullisen tuotannon ja toisaalta yhteisön sisäiseen kulutukseen myydyn sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin lopullisen määrän perusteella;

b) kyseisten vientisitoumusten kokonaismäärästä johtuva keskimääräinen tappio tai keskimääräiset tulot sokeritonnilta laskettuna 1 kohdan d alakohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun laskusäännön mukaisesti;

c) kokonaistappio tai kokonaistulot kertomalla a alakohdassa tarkoitettu ylijäämä b alakohdassa tarkoitetulla keskimääräisellä tappiolla tai keskimääräisillä tuloilla;

d) perittyjen perustuotantomaksujen ja B-maksujen yhteismäärä.

Edellä 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettua ennakoitua kokonaistappiota tai ennakoituja kokonaistuloja tarkistetaan c ja d alakohdassa tarkoitettujen toteamisten erotuksen perusteella.

3. Jos 1 kohdassa tarkoitettujen toteamisten tulokseksi saadaan 2 kohdan mukaisen tarkistuksen jälkeen ennakoitu kokonaistappio, se jaetaan kuluvan markkinointivuoden lukuun tuotetun A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin ja A- ja B-inuliinisiirapin ennakoidulla määrällä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 18 artiklan 1 kohdan soveltamista. Tulokseksi saatu määrä on perittävä valmistajilta perustuotantomaksuina näiden A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin ja A- ja B-inuliinisiirapin tuotannosta.

– –

4. Kun perustuotantomaksun enimmäistasolla ei voida kokonaan kattaa 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua kokonaistappiota, jäännös jaetaan kyseisen markkinointivuoden lukuun tuotetun B-sokerin, B-isoglukoosin ja B-inuliinisiirapin ennakoitavalla määrällä. Tulokseksi saatu määrä on perittävä valmistajilta B-maksuina näiden B-sokerin, B-isoglukoosin ja B-inuliinisiirapin tuotannosta.

– –

6. Kaikki 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut tuotantotukien myöntämisestä johtuvat tappiot otetaan huomioon määritettäessä 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettua kokonaistappiota.

7. Jäsenvaltioiden on perittävä tässä artiklassa tarkoitetut maksut.

8. Jäljempänä 42 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta ja erityisesti

– perittävien maksujen määrä

– –.”

10 Asetuksen N:o 1260/2001 16 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Kun 15 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti todettua markkinointivuoden kokonaistappiota ei voida kattaa kokonaan tämän saman markkinointivuoden tuotantomaksutuloilla 15 artiklan 3, 4 ja 5 kohdan soveltamisen jälkeen, valmistajilta peritään lisämaksu mainituilla tuloilla kattamattomaksi jääneen kyseisen kokonaistappion osan kattamiseksi kokonaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 4 artiklan soveltamista.

2. Lisämaksu vahvistetaan jokaiselle sokerintuotantoyritykselle, isoglukoosintuotantoyritykselle ja inuliinisiirapintuotantoyritykselle kertomalla kyseisenä markkinointivuonna yrityksen maksettavaksi kertyneiden tuotantomaksujen kokonaismäärä erikseen määritettävällä kertoimella. Kyseinen kerroin edustaa yhteisölle kyseisenä markkinointivuonna 15 artiklan 1 ja 2 kohtaa soveltaen todetun kokonaistappion sekä sokerin valmistajilta, isoglukoosin valmistajilta ja inuliinisiirapin valmistajilta samana markkinointivuonna perustuotantomaksuina ja B-maksuina saatujen tulojen välistä suhdetta vähennettynä luvulla 1.

– –

5. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt ja erityisesti 2 kohdassa tarkoitettu kerroin vahvistetaan 42 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

11 Muun muassa kyseisen asetuksen 15 artiklan 8 kohdan ja 16 artiklan 5 kohdan nojalla Euroopan yhteisöjen komissio antoi asetuksen N:o 314/2002.

12 Mainitun asetuksen, sellaisena kuin se oli alkuperäisessä muodossaan, 6 artiklan 4 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu määrä vahvistetaan seuraavien määrien summan perusteella:

a) yhteisössä suoraan kulutukseen ja tuotannonalojen jalostuksen jälkeiseen kulutukseen käytetyt sokeri-, isoglukoosi- ja inuliinisiirappimäärät;

b) denaturoidun sokerin määrät;

c) kolmansista maista jalosteina tuotujen sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin määrät.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta summasta vähennetään jalosteina kolmansiin maihin vietyjen sokeri-, isoglukoosi- ja inuliinisiirappimäärien sekä sellaisten valkoisena sokerina ilmaistujen perustuotemäärien, joille on myönnetty –– asetuksen –– N:o 1260/2001 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tuotantotukitodistuksia, yhteissumma."

13 Mainittua säännöstä on muutettu asetuksella N:o 1140/2003 seuraavasti:

"Asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja 15 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettu yhteisössä kulutettavaksi myyty määrä vahvistetaan tämän asetuksen 1 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettujen sokerien ja siirappien sekä isoglukoosin ja inuliinisiirapin yhteen laskettujen valkoisena sokerina ilmaistujen määrien perusteella, jotka

a) on varastoitu markkinointivuoden alussa;

b) on tuotettu A- ja B-kiintiöissä;

c) on tuotu sellaisenaan;

d) sisältyvät tuotuihin jalosteisiin.

Tästä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta yhteenlasketusta määrästä vähennetään valkoisena sokerina ilmaistavat sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin määrät, jotka

a) on viety sellaisenaan;

b) sisältyvät vietyihin jalosteisiin;

c) on varastoitu markkinointivuoden lopussa;

d) ovat olleet asetuksen – – N:o 1260/2001 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tuotantotukitodistusten kohteena.

– –”

14 Asetuksen N:o 314/2002 6 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kuluvaa markkinointivuotta koskevina asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettuina vientisitoumuksina pidetään:

a) kaikkia sellaisenaan vietäviä sokerin määriä, joiden vientituet tai vientimaksut vahvistetaan mainituksi markkinointivuodeksi avatuilla tarjouskilpailuilla;

b) kaikkia sellaisenaan vietäviä sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin määriä, joiden vientituet tai vientimaksut vahvistetaan määräajoittain mainitun markkinointivuoden aikana myönnettyjen vientitodistusten perusteella;

c) kaikkia jalosteina vietäviä sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin ennakoitavia määriä, joiden vientituet tai -maksut vahvistetaan tätä tarkoitusta varten mainitun markkinointivuoden aikana siten, että kyseiset määrät jaetaan tasaisesti koko markkinointivuodelle.

Asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun ennakoitavan keskimääräisen tappion laskemiseksi otetaan huomioon myös sellaisten valkoisena sokerina ilmaistujen perustuotteiden määrien tuotantotuet, joille on kyseisenä markkinointivuonna myönnetty 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja tuotantotukitodistuksia.”

15 Tuotantomaksumäärät on vahvistettu markkinointivuodelle 2001/2002 asetuksella N:o 1837/2002, markkinointivuodelle 2002/2003 asetuksella N:o 1762/2003 ja markkinointivuodelle 2003/2004 asetuksella N:o 1775/2004, ja mainitut asetukset on annettu asetuksen N:o 1260/2001 ja asetuksen N:o 314/2002, tapauksesta riippuen sellaisena kuin kyseinen asetus on muutettuna asetuksella N:o 1140/2003, nojalla.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-5/06

16 Hauptzollamt Aachen on 22.10.2004 antamallaan päätöksellä määrittänyt Jülichin tuotantomaksun soveltamalla A-sokerin ja B-sokerin perustuotantomaksuun asetuksen N:o 1775/2004 1 artiklan a kohdassa säädettyä määrää tonnilta ja B-sokeria koskevan B-maksun osalta mainitun asetuksen 1 artiklan b kohdassa tarkoitettua määrää tonnilta.

17 Koska Jülichin mainitusta päätöksestä tekemä oikaisuvaatimus hylättiin, Jülich nosti kanteen Finanzgericht Düsseldorfissa ja väitti kanteessaan, että asetus N:o 1775/2004 oli pätemätön, koska komissio oli tehnyt virheitä tuotantomaksuja laskiessaan. Komissio oli Jülichin mukaan yhtäältä virheellisesti sisällyttänyt vietävää ylijäämää koskevaan laskelmaan 504 205 sokeritonnin määrän, joka oli viety yhteisöstä jalosteina ja josta mitään tukea ei ollut myönnetty, eikä kyseisestä määrästä muutoinkaan ole aiheutunut yhteisön taloudelle minkäänlaista tappiota. Toisaalta komissio ei ollut ottanut keskimääräistä tappiota laskiessaan tätä samaa määrää huomioon. Sitä, että vietävän ylijäämän ja sokeritonnilta laskettavan keskimääräisen tappion määrittämisessä otetaan huomioon kaksi eri määrää, ei kuitenkaan voida perustella millään objektiivisella syyllä.

18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että jos tuotantomaksujen perimisen tarkoituksena on vain se, että tuottajat osallistuvat yhteisön tuotannon ylijäämien kaupaksi saattamisesta aiheutuvien menojen rahoitukseen, maksujen vahvistaminen niin, että sitä, että vain osalle viedystä sokerista on myönnetty vientitukea, ei oteta huomioon, ylittää sen, mikä kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi on tarpeen. Finanzgericht Düsseldorf päätti siis lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko – – asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklaa tulkittava siten, että vietävän ylijäämän määrittämisessä saadaan ottaa huomioon ainoastaan ne sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin vientimäärät, joille on tosiasiassa myönnetty vientitukea?

2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen on vastattava myöntävästi, onko – – asetuksen – – N:o 314/2002 6 artiklan 4 kohta, sellaisena kuin se on muutettuna – – asetuksella – – N:o 1140/2003, pätemätön?

3) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen on vastattava kieltävästi, onko – – asetuksen – – N:o 1260/2001 15 artiklaa tulkittava siten, että sekä vietävän ylijäämän määrittämisessä että sokeritonnilta laskettavan keskimääräisen tappion määrittämisessä on otettava huomioon kaikki vienti silloinkin, kun osalle tästä viennistä ei ole kyseessä olevana markkinointivuonna myönnetty mitään vientitukea?

4) Mikäli ensimmäiseen, toiseen tai kolmanteen kysymykseen on vastattava myöntävästi, onko – – asetus – – N:o 1775/2004 pätemätön?”

Asiat C-23/06–C-36/06

19 Saint Louis Sucre sekä Sucreries du Marquenterre ym. ovat sokeria tuottavina yhtiöinä velvollisia maksamaan sokerin tuotantomaksuja.

20 Koska mainitut yhtiöt katsoivat, että maksut, jotka ne olivat maksaneet markkinointivuosilta 2001/2002, 2002/2003 ja 2003/2004, olivat liian korkeita, ne hakivat kyseisten maksujen osittaista palauttamista receveur principal des douanes et des droits indirects de Gennevilliers'ltä, joka vastasi kyseisten maksujen perimisestä.

21 Mainitun receveur principalin 23.2.2005 tekemillä päätöksillä oikaisuvaatimukset, joilla kyseistä palautusta oli vaadittu, hylättiin sillä perusteella, että riidanalaisten maksujen määrät johtuivat yhteisön säännöstön soveltamisesta.

22 Tässä tilanteessa Saint Louis Sucre ja Sucreries du Marquenterre ym. nostivat kukin tribunal de grande instance de Nanterressa kanteen, jolla ne vaativat mainittujen päätösten kumoamista ja riidanalaisten maksujen osittaista palauttamista viivästyskorkoineen.

23 Pääasioiden kantajat väittivät, että asiaa koskevassa yhteisön säännöstössä säädettiin jalosteena viedyn sokerin, jolle ei ollut myönnetty vientitukea, erilaisesta huomioon ottamisesta laskelmissa, koska se yhtäältä sisällytettiin rahoitettavaan vietävään ylijäämään ja koska sitä ei toisaalta sisällytetty "kyseessä oleviksi vientisitoumuksiksi" nimitettyihin määriin, joiden avulla voidaan laskea "keskimääräinen tappio" kyseisen ylijäämän myynnin tosiasialliseksi rahoittamiseksi. Kantajien mukaan komissio yliarvioi näin ollen markkinointivuosia 2001/2002, 2002/2003 ja 2003/2004 koskevat maksut eikä noudattanut Euroopan unionin neuvoston vahvistamaa itserahoitustavoitetta.

24 Pääasioiden kantajat ovat tämän vuoksi riitauttaneet asetuksen N:o 314/2002 6 artiklan 4 kohdan pätevyyden, sillä niiden mukaan mainitussa säännöksessä, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1140/2003, määritellään vietävä ylijäämä liian laajasti, mikä on suhteellisuusperiaatteen, normihierarkian periaatteen ja komission täytäntöönpanovallan rajoittamista koskevan periaatteen vastaista. Toissijaisesti kantajat ovat samoista syistä riitauttaneet niiden asetusten pätevyyden, joilla asetuksen N:o 314/2002 nojalla vahvistetaan pääasioissa kyseessä olevia markkinointivuosia koskevat tuotantomaksumäärät.

25 Toissijaisesti sen tilanteen varalta, että katsottaisiin, että vietävän ylijäämän laajaa määritelmää on sovellettava, Saint Louis Sucre sekä Sucreries du Marquenterre ym. toivat esiin sen, että asetuksessa N:o 1260/2001 säädettyä tiukkaa itserahoitusta koskevaa tavoitetta ei ole vieläkään noudatettu siltä osin kuin komissio, joka otti huomioon vuonna 2002 vientituetta viedyt tuotteet vuotuisissa keskimääräistä tappiota koskevissa laskelmissaan, ei tähän päivään mennessä ole ottanut laskelmissaan huomioon sitä, että niiden tekijöiden, joista ”vietävä ylijäämä” muodostuu ja joiden perusteella ”keskimääräinen tappio” lasketaan, on oltava samat.

26 Tässä asiayhteydessä tribunal de grande instance de Nanterre on päättänyt keskeyttää asian käsittelyn ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Ovatko – – asetuksen N:o 314/2002 6 artiklan 4 kohta ja/tai tämän asetuksen soveltamisasetukset N:o 1837/2002, N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004 pätemättömiä – – asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan ja suhteellisuusperiaatteen kannalta arvioiden, koska tässä artiklassa ei säädetä tuotantomaksun laskemisen osalta siitä, että ’vietävässä ylijäämässä’ jätetään huomiotta ne sokerin tuotantomäärät, jotka sisältyvät jalosteisiin, jotka on viety ilman vientitukea?

Jos tähän kysymykseen vastataan kieltävästi:

2) Ovatko soveltamisasetukset N:o 1837/2002, N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004 pätemättömiä – – asetuksen N:o 314/2002 ja – – asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan ja yhdenvertaisuuden ja suhteellisuusperiaatteen kannalta arvioiden, kun niissä vahvistetaan sokerin tuotantomaksu, joka on laskettu vietyyn sokeritonniin kohdistuvan 'keskimääräisen tappion' perusteella, eikä tässä tappiossa oteta huomioon ilman vientitukea vietyjä tuotantomääriä, vaikka nämä samat määrät sisällytetään siihen kokonaismäärään, jonka perusteella rahoitettava kokonaistappio arvioidaan?"

Asioiden C-5/06 ja C-23/06–C-36/06 yhdistäminen

27 Koska asiat C-5/06 ja C-23/06–C-36/06 liittyvät toisiinsa, kyseiset asiat yhdistetään työjärjestyksen 43 ja 103 artiklan nojalla tuomion antamista varten.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

28 Koska kummankin kansallisen tuomioistuimen esittämät ennakkoratkaisukysymykset ovat sisällöllisesti samat, niitä tarkastellaan sellaisina kuin ne on muotoiltu asiassa C-5/06.

Kysymys siitä, onko asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan mukaan kaikki kyseisen säännöksen soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät vähennettävä yhteisön sisäisestä kulutuksesta vietävää ylijäämää laskettaessa

29 On muistutettava, että sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30.6.1981 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4) johdanto-osan 11. perustelukappaleessa säädettiin aivan kuten asetuksen N:o 1260/2001 johdanto-osan yhdeksännessä perustelukappaleessakin, että tuotantokiintiöjärjestelmää oli muutettava erityisesti ”tarvittavien välineiden antamiseksi yhteisölle, jotta varmistettaisiin oikeudenmukaisesti ja tehokkaasti, että tuottajat vastaavat itse kokonaisuudessaan yhteisön tuotannon ja sen kulutuksen välisestä suhteesta johtuvien ylijäämien myyntikustannuksista – –”.

30 Asetuksen N:o 1785/81 28 artiklan, jossa vahvistettiin perusteet, joilla A- ja B-sokerin sekä A- ja B-isoglukoosin tuotannosta perittävät tuotantomaksut määritettiin, 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Ennen markkinointivuosien 1981/1982–1985/1986 loppua todetaan:

a) kyseisenä markkinointivuonna tuotetun A- ja B-sokerin sekä A- ja B-isoglukoosin ennakoitava määrä;

b) kyseisenä markkinointivuonna yhteisössä kulutukseen myytävän sokerin ja isoglukoosin ennakoitava määrä;

c) vietävä ylijäämä, joka saadaan vähentämällä a alakohdassa tarkoitetusta määrästä b alakohdassa tarkoitettu määrä;

d) ennakoitava keskimääräinen tappio tai ennakoitava keskimääräinen tulo sokeritonnia kohti kyseisenä markkinointivuonna toteutettavien vientisitoumusten osalta.

Tämä keskimääräinen tappio tai keskimääräinen tulo on tukien kokonaismäärän ja maksujen kokonaismäärän välisen erotuksen suuruinen kyseisten vientisitoumusten kokonaistonnimäärältä.

e) ennakoitava kokonaistappio tai ennakoitava kokonaistulo, jotka saadaan kertomalla c alakohdassa tarkoitettu ylijäämä d alakohdassa tarkoitetulla keskimääräisellä tappiolla tai keskimääräisellä tulolla.”

31 Vaikka mainittu säännös on sittemmin korvattu sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13.9.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2038/1999 (EYVL L 252, s. 1) 33 artiklan 1 kohdalla ja asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdalla, se on pysynyt olennaisilta osin muuttumattomana.

32 Sokerialan kiintiöjärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 8.6.1982 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1443/82 (EYVL L 158, s. 17) 5 artiklan 5 kohdassa säädettiin, että jalosteina kolmansiin maihin vietyjen sokerin ja isoglukoosin määrät vähennettiin yhteisössä kulutukseen laskettujen sokerin ja isoglukoosin määristä.

33 Erityisesti asioita C-23/06–C-36/06 koskevista asiakirjoista ilmenee, että komissio on vakiintuneesti katsonut, että vietävä ylijäämä on tuotanto vähennettynä sokerin myynnillä ja että sokerin vienti jalosteina riippumatta siitä, onko siihen myönnetty vientitukea vai ei, ei sisälly yhteisön kulutukseen vaan mainittuun ylijäämään.

34 Asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan, jossa vahvistetaan perusteet, joiden mukaan A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin ja A- ja B-inuliinisiirapin tuotannon tuotantomaksut määritetään, 1 kohdan a–c alakohdassa säädetään, että vietävä ylijäämä muodostuu A- ja B-sokerin, A- ja B-isoglukoosin sekä A- ja B-inuliinisiirapin ennakoitavan määrän, joka on tuotettu kuluvan markkinointivuoden aikana, ja sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin ennakoitavan määrän, joka on myyty yhteisön sisäiseen kulutukseen kuluvana markkinointivuonna, välisestä erotuksesta.

35 Mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaan ennakoitu keskimääräinen tappio vastaa tukien kokonaismäärän ja maksujen kokonaismäärän erotuksen suhdetta kyseisten vientisitoumusten kokonaistonnimäärään.

36 Ennakoitu kokonaistappio lasketaan asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaan kertomalla vietävä ylijäämä keskimääräisellä tappiolla.

37 Koska vietävä ylijäämä muodostuu A- ja B-kiintiöiden mukaisen yhteisön tuotannon ja yhteisön kulutuksen erotuksesta, yhteisön kulutukseen ei kuulu sisällyttää vietyjen tuotteiden määriä riippumatta siitä, onko niille myönnetty vientitukea vai ei.

38 Vietyjen tuotteiden määriä ei nimittäin voida pitää asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuina yhteisön sisäiseen kulutukseen myytyinä määrinä.

39 Vietävä ylijäämä sisältää nimittäin niiden tuotteiden määrät, joiden kaupaksi saattamiseksi on säädetty yhteisön tukitoimenpiteistä. Vietävää ylijäämää määritettäessä esimerkiksi markkinointivuoden päättyessä mahdollisesti varastossa olevat tuotemäärät on siis laskettava määriin, joita ei ole kulutettu, vaikka niihin ei oletettavasti vielä siinä vaiheessa ole kohdistettu kaupaksi saattamiseen tähtääviä tukitoimenpiteitä.

40 Vietävä ylijäämä ei ole sama asia kuin vietyjen tuotteiden määrä. Vaikka kyseisistä tuotteista olisi maksettu vientitukea, niistä ei aina aiheudu kuluja tuottajille. Näin on erityisesti silloin, kun määrä, joka saadaan esimerkiksi niin, että alkuvarastosta ja yhteisön tuotannosta vähennetään loppuvarasto, on suurempi kuin yhteisön tuotanto ja kun niiden tuotteiden määrät, joiden perusteella on voinut saada vientitukea, eivät ylitä yhteisön tuotannon ja mainitun määrän välistä erotusta.

41 Kuten komissio on väittänyt, jos asetuksen N:o 1260/2001 tavoitteena olisi ollut perustaa tuotantomaksujen laskeminen vientituesta aiheutuviin talousarviokustannuksiin, olisi riittänyt, että kyseiset maksut olisi määritetty kaikista vientituista ja tuotantotuista syntyvän kokonaistappion mukaan.

42 On kuitenkin todettava, että ennakoitava kokonaistappio, sellaisena kuin se on määritelty asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan e alakohdassa, ei ole kuluvaan markkinointivuoteen liittyvien tukien kokonaismäärä, vaan se muodostuu vietävän ylijäämän ja kuluvana markkinointivuonna toteutettavien vientisitoumusten sokeritonnia kohti lasketun ennakoidun keskimääräisen tappion tulona.

43 Edellä esitetystä seuraa, että ennakoidun kokonaistappion laskentamenetelmän tarkoituksena on joka tapauksessa määrittää tulevaisuuteen suuntautuen ja sopimukseen perustuen tappiot, jotka johtuvat yhteisön tuotantoylijäämien kaupaksi saattamisesta.

44 Jos vientituetta viedyt määrät kuitenkin sisällytettäisiin yhteisön kulutukseen, yhteisön kulutus yliarvioitaisiin. Tästä seuraisi se, että vietävä ylijäämä aliarvioitaisiin. Ylijäämien kaupaksi saattamisesta aiheutuvien maksujen itserahoitusjärjestelmän, jonka soveltamisessa komissio on aina nojautunut sellaiseen vietävän ylijäämän käsitteeseen, joka sisältää sekä vientituella että vientituetta tapahtuvan sokerin viennin, tavoitetta, joka on siitä saakka, kun kyseinen järjestelmä on asetuksella N:o 1785/81 otettu käyttöön, ollut varmistaa oikeudenmukaisesti mutta tehokkaasti, että tuottajat vastaavat itse kokonaan näistä kustannuksista, ei ehkä näin ollen saavutettaisi. Näin ollen kyseisen järjestelmän säilyttäminen saattaisi kärsiä, mikä olisi vastoin asetuksen N:o 1260/2001 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todettua.

45 Kun edellä esitetty otetaan huomioon, asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on tulkittava niin, että riippumatta siitä, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät on vietävää ylijäämää laskettaessa vähennettävä kulutuksesta.

Kysymys siitä, onko asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan mukaan otettava huomioon kaikki kyseisen säännöksen soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät, kun ennakoitu keskimääräinen tappio sokeritonnilta määritetään

46 Asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaan keskimääräinen tappio vastaa tukien kokonaismäärän ja maksujen kokonaismäärän erotuksen suhdetta tiettynä markkinointivuonna toteutettavien vientisitoumusten kokonaistonnimäärään.

47 Mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaan ennakoitu kokonaistappio lasketaan kertomalla vietävä ylijäämä keskimääräisellä tappiolla.

48 Mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaan kaikkea sokeria, isoglukoosia tai inuliinisiirappia yhteisöstä vietäessä on esitettävä vientitodistus, jonka myöntämisen edellytyksenä on vakuuden antaminen, jolla taataan vientisitoumuksen toteutuminen todistuksen voimassaoloaikana.

49 Asetuksessa N:o 1260/2001 tarkoitetun viennin osalta on erityisten vastasyiden puuttuessa tulkittava mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan d alakohdassa olevaa käsitettä ”kuluvana markkinointivuonna toteutettavat vientisitoumukset” johdonmukaisesti kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan, jossa viitataan vientisitoumukseen, kanssa.

50 Esillä olevassa asiayhteydessä kyseinen käsite sisältää siis kaikki mainitun asetuksen 15 artiklan soveltamisalaan kuuluvat tuotemäärät, jotka on tarkoitus viedä yhteisöstä.

51 Tältä osin on todettava, että toisin kuin useat tämän menettelyn kuluessa huomautuksia esittäneet tahot ovat väittäneet, sillä, onko vietäviksi tarkoitettuihin tuotemääriin kohdistunut vientitukea vai ei, ei ole merkitystä käsitteen ”kuluvana markkinointivuonna toteutettavat vientisitoumukset” kannalta. Mainittu käsite viittaa nimittäin vain sellaisiin tuotemääriin, joille on myönnetty vientitodistuksia.

52 Asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohdan mainitunlainen tulkinta on sopusoinnussa mainitun 1 kohdan c alakohdassa olevan ”vietävän ylijäämän” käsitteen kanssa, sellaisena kuin se on esitetty tämän tuomion 45 kohdassa, ja mahdollistaa lisäksi sen, että ennakoitu kokonaistappio, sellaisena kuin se on määritelty mainitun 1 kohdan e alakohdassa, voidaan laskea johdonmukaisella tavalla.

53 Kuten sekä pääasioiden kantajat että Saksan ja Ranskan hallitukset ovat todenneet, ennakoitu kokonaistappio, joka saadaan kertomalla vietävä ylijäämä keskimääräisellä tappiolla, nimittäin yliarvioitaisiin, jos tuote voitaisiin katsoa viedyksi laskettaessa vietävää ylijäämää ja sitä ei otettaisi vastaavasti huomioon laskettaessa keskimääräistä tappiota, jonka nimittäjä muodostuu, kuten asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohdan toisessa alakohdassa on ilmoitettu, kuluvana markkinointivuonna toteutettavien vientisitoumusten kokonaistonnimäärästä.

54 Asiakirjoista ja erityisesti komission yksiköiden työasiakirjasta D/32013/04, joka koskee sokerin tuotantomaksujen laskentamenetelmää ja joka on esitetty sokerialan hallintokomitealle 30.9.2004, ilmenee, että tietyt jäsenvaltiot ovat toivoneet, että vientituetta viety sokeri sisällytettäisiin keskimääräistä tappiota koskevaan laskelmaan. Kyseisen asiakirjan mukaan kokonaistappio sellaisena kuin komissio on sen laskenut erityisesti asetuksen N:o 314/2002 6 artiklan 5 kohdan nojalla eli nimenomaan niin, että vientituetta vietyjä määriä ei ole sisällytetty vientisitoumuksiin, on yhtä suuri tai suurempi kuin sokerin vientituesta aiheutuvat menot.

55 Komissio on kuitenkin ilmoittanut, että mainitunlainen laskentamenetelmä mahdollistaa sellaisten ylijäämien muodostumisen hillitsemisen, jotka rasittaisivat markkinahintaa, tekisivät sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn epävakaaksi ja voisivat aiheuttaa menoja kuten interventio-ostoja.

56 Tätä perustelua ei voida hyväksyä.

57 Asetuksen N:o 1260/2001 johdanto-osan 9., 11. ja 12. perustelukappaleesta ilmenee nimittäin, että kyseisellä asetuksella käyttöön otetun järjestelmän tarkoituksena on, että tuottajat vastaavat oikeudenmukaisesti mutta tehokkaasti yhteisön tuotannon ylijäämien kaikista myyntikustannuksista itserahoituksen periaatteen mukaisesti.

58 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut, myyntikustannusten rahoitusjärjestelmää on muutettu niin, että A-kiintiö, joka edustaa sisäistä kulutusta, johtaa vain vähimmäismaksun perimiseen, kun taas B-kiintiöstä, joka on pääasiallisesti tarkoitettu vientiin, peritään paljon korkeampaa maksua, jolla tarvittavat vientituet voidaan rahoittaa ja jolla samalla on ehkäisevä vaikutus tuottajiin (ks. asia 250/84, Eridania zuccherifici nazionali ym., tuomio 22.1.1986, Kok. 1986, s. 117, 19 kohta).

59 Yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Eridania zuccherifici nazionali ym. esittämän toteamuksen mukaan ehkäisevä vaikutus, joka myyntikustannusten rahoitusjärjestelmällä voi tuottajiin olla, perustuu suoraan siihen, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 60 kohdassa, että tuotantomaksu saattaa yhteisön tuotannon ylijäämien myyntikustannusten rahoituksen tuottajien vastuulle.

60 Sitä varsin teoreettista tapausta lukuun ottamatta, että kaikkeen vientiin olisi myönnetty vientitukea, komission käyttöön ottama menetelmä ylittää asetuksen N:o 1260/2001 tavoitteen ja erityisesti sen, että yhteisön tuotannon ylijäämien myyntikustannukset rahoitetaan oikeudenmukaisesti, mistä tämän tuomion 57 kohdassa on muistutettu, siltä osin kuin kyseinen menetelmä johtaa käytännössä siihen, että kokonaistappio vahvistetaan etukäteen suuremmaksi kuin mitä vientitukiin liittyvät menot ovat.

61 Kun edellä esitetty otetaan huomioon, on vastattava, että asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan d alakohtaa on tulkittava niin, että kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät siitä riippumatta, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, on otettava huomioon, kun määritetään ennakoitu keskimääräinen tappio tuotetonnilta.

Asetusten N:o 1837/2002, N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004 pätevyys

62 Asetuksilla N:o 1837/2002, N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004 on vahvistettu sokerialan tuotantomaksumäärät markkinointivuosille 2001/2002, 2002/2003 ja 2003/2004.

63 On selvää, että komissio on asetuksen N:o 314/2002 6 artiklan 5 kohdan nojalla ottanut sokeritonnilta laskettavan keskimääräisen tappion laskemisessa huomioon vain sellaisen viennin, johon on kohdistettu vientitukea. Asiakirjoista ilmenee kuitenkin, että kyseistä laskentamenetelmää on sovellettu vasta vuodesta 2003 lukien. Markkinointivuoden 2001/2002, jota asetus N:o 1837/2002 koskee, osalta on selvää, että tuotantomaksujen vahvistamisessa komissio oli laskenut keskimääräisen tappion kaikkien jalosteina viedyn sokerin määrien perusteella riippumatta siitä, oliko kyseisiin vienteihin tosiasiallisesti myönnetty vientitukea vai ei. Seuraavana vuonna komissio on oikaissut keskimääräistä tappiota koskevaa laskelmaa niin, että se on ottanut huomioon vain sellaiset vietyjen tuotteiden määrät, joista on tosiasiallisesti maksettu vientitukea. Tämä on johtanut mainitun keskimääräisen tappion kasvuun, jonka määrä on lisätty markkinointivuoden 2002/2003 kokonaistappioon.

64 Tämän tuomion 61 kohdassa annetusta vastauksesta seuraa kuitenkin, että mainitunlainen keskimääräisen tappion laskentamenetelmä ei ole sopusoinnussa asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan kanssa.

65 Tästä seuraa, että asetukset N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004, joissa mainittua menetelmää sovelletaan, ovat pätemättömiä.

66 Kun edellä esitetty otetaan huomioon, asetuksen N:o 1837/2002 tutkiminen puolestaan ei ole tuonut esiin sellaisia seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa sen pätevyyteen.

67 Edellä esitetyistä huomioista kuitenkin seuraa, että keskimääräistä tappiota koskevan laskelman oikaisu, joka on kuvattu tämän tuomion 63 kohdassa, ei ole sopusoinnussa asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan kanssa siltä osin kuin laskelma perustuu samassa kohdassa todettuun laskentamenetelmään.

68 Kun kaikki edellä esitetty otetaan huomioon, esitettyihin kysymyksiin on vastattava seuraavasti:

– asetuksen N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan riippumatta siitä, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät on vietävää ylijäämää laskettaessa vähennettävä kulutuksesta

– mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan d alakohtaa on tulkittava niin, että kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät siitä riippumatta, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, on otettava huomioon sekä vietävää ylijäämää että keskimääräistä tappiota tuotetonnilta määritettäessä

– asetukset N:o 1762/2003 ja N:o 1775/2004 ovat pätemättömiä ja

– asetuksen N:o 1837/2002 tutkiminen ei ole tuonut esiin sellaisia seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa sen pätevyyteen.

Oikeudenkäyntikulut

69 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisten tuomioistuinten asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 19.6.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/2001 15 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan riippumatta siitä, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät on vietävää ylijäämää laskettaessa vähennettävä kulutuksesta.

Mainitun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan d alakohtaa on tulkittava niin, että kaikki kyseisen artiklan soveltamisalaan kuuluvat vietyjen tuotteiden määrät siitä riippumatta, onko vientitukea tosiasiallisesti maksettu vai ei, on otettava huomioon sekä vietävää ylijäämää että keskimääräistä tappiota tuotetonnilta määritettäessä.

Tuotantomaksumäärien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2002/2003 sokerialalle 7.10.2003 annettu komission asetus (EY) N:o 1762/2003 ja sokerialan tuotantomaksumäärien vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2003/2004 14.10.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 1775/2004 ovat pätemättömiä.

Sokerialan tuotantomaksumäärien ja lisämaksukertoimen vahvistamisesta markkinointivuodeksi 2001/2002 15.10.2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1837/2002 tutkiminen ei ole tuonut esiin sellaisia seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa sen pätevyyteen.

Allekirjoitukset